

ČESKÁ VIZE

= **deset nejdůležitějších hodnot, na kterých by měla stát budoucnost naší společnosti**

KRÁTKÁ (cca 40 řádků, 1 strana A4) ESEJ (sloupek, črta, úvaha, reflexe, komentář, dialog, výzva, poselství, zpráva, dopis, návod, kuchařka, seznam, grafika...) formulovaná pro závěrečný díl ročního cyklu diskusí KABINET HAVEL – Úsvit v Čechách, který se uskuteční 19. listopadu 2009 v Brně.
www.usvitvcechach.cz

JIRÍ PLOCEK - ČESKÁ VIZE

zveřejněno v Kavárně iDNES.cz ve čtvrtek 27. srpna 2009

Pro naši budoucnost - stejně jako budoucnost světa vůbec v epoše jeho demokratizace - je nejdůležitější, s jakou **otevřeností** k ní přistoupíme. Otevřeností tu míním schopnost vnímat mnohvrstevný vývoj a bez předsudků se mu snažit porozumět. Ta otevřenost se týká jak jednotlivých občanů, tak politické reprezentace. A člověk může být otevřený jen tehdy, je-li **sebevědomý**. Zde nemám na mysli nadutost či pýchu, ale vědomí sebe sama: **kritickou reflexi** všeho, co zevnitř člověkem hýbe - ať už jsou to pozitivní motivace ke konání či naopak bloky. Bloky a z nich pramenící pokřivené jednání či vůbec nejednání jsou odvozeniny vnitřních strachů, jež pramení z nezpracované historické zkušenosti, lpění na moci či na penězích, a vůbec z nedůvěry v sebe sama a smysl svého života.

Otevřenost souvisí tedy s plným vnímáním a prožíváním vlastní smysluplnosti a vlastní hodnoty. To obojí vychází pouze z bytí člověka samotného, z jeho dobrých, vnitřně čistých a nesobeckých činů. Nezávisí ani na vnějším uznání ani na dosažených ziscích. Tím neříkám, že se takto působícímu člověku nakonec nedostává uznání a zisků materiálních či duchovních. Nejsou však jeho cílem.

Zde máme největší rezervy v přetrvávajících pocitech vlastní méněcennosti a malého sebevědomí, jež způsobují, že se jedni bojí vstupovat do otevírajícího se světa a přijímat jeho další obyvatele za svoje spolubydlící v jednom domě: na jedné planetě. Jiní se zas vemlouvavě přichylují tu k té, tu k jiné moci, v naději, že tak zabezpečí svoji existenci. Tím se ovšem paradoxně jako existence ztrácejí, stávajíce se přívěšky za existencemi jiných.

Neumím formulovat nějaké desatero, protože vše důležité - v tisíci tvářích vnějších projevů - pro mne vyplývá z cesty k **vědomému a otevřenému jednotlivému bytí**, jež jsem naznačil výše. **Budeme mít takový stát a takový národ, jací budeme nejdříve my sami jednotlivě.**